

עפ"ג 33356/06/13 - שאדי הדיב (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 33356-06-13

בפני הרכב כב' השופטים:
עודד גרשון, [אב"ד]
כמאל סעב
תמר שרון נתנאל

המערער

שאדי הדיב (עציר) ת.ז. 920656188
ע"י ב"כ עוה"ד נאג'י עאמר (סניגוריה ציבורית)

נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ הגב' מאיה יוזבגיפרקליטות מחוז
חיפה (פלילי)

המשיבה

פסק דין

השופט כמאל סעב:

בפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בקריות, (להלן: "בימ"ש השלום"), אשר ניתן ביום 9.5.13 ע"י כב' השופט יוסי טורס, בת"פ 17430-01-13.

המערער הורשע, על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן, בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, (להלן: "חוק העונשין") ועבירה של התפרצות למגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 5.1.13, בשעה 05:50 או בסמוך לכך, התפרץ המערער, שהנו תושב הרשות הפלסטינאית, לדירה הממוקמת בקומה 3 בבניין שבקרית מוצקין, באופן שטיפס על סורג חלון הסמוך לחדר המדרגות, פתח חלון ההזזה ונכנס לדירה. במעמד זה חיטט המערער בדירה, בעוד בעליה ישנים בה וגנב ממנה מכשיר טלפון נייד מסוג אייפון 4, שעון יד ושטר כסף רוסי.

כל זאת עשה המערער, כשהוא נמצא בתחומי מדינת ישראל מבלי שיהא בידו היתר כניסה או שהיה כדן.

בימ"ש השלום שמע את טיעוני הצדדים לעונש והטיל ביום 9.5.13 על המערער את העונשים הבאים:

עמוד 1

א. 24 חודשי מאסר בפועל.

ב. הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים וכן הפעלת מאסר מותנה בן חודש באופן שיחפפו האחד לשני, כך שהתוצאה היא כי 12 חודשים יצטברו לעונש המאסר בפועל שהוטל בתיק זה.

סה"כ ירצה המערער 36 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 5.1.13.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירת רכוש.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. חודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

מכאן הערעור שבפנינו.

לטענת ב"כ המערער, העונש שהוטל על המערער נוטה לחומרה ואינו לוקח בחשבון את התיקון שנעשה בכתב האישום, את מצבו המיוחד של המערער, את מצוקתו האנושית, את הודייתו, חרטתו, העובדה כי הנזק שנגרם למתלוננים הינו נזק קל ותוקן כי הרכוש שנלקח הושב למתלוננים.

עוד טען הסנגור, כי שגה בימ"ש השלום כאשר הסתמך על פסיקה שנסיבותיה שונות בהרבה מעניינו של המערער, לצורך קביעת מתחם הענישה. לטעמו של הסנגור, הרף התחתון בגין עבירות של התפרצות וכניסה לישראל צריך להתחיל ממאסר על תנאי וכי הרף העליון צריך להיות 16 חודשים.

לעומת הסנגור, טוענת ב"כ המשיבה, כי אין להתערב בענישה של בית משפט השלום בהיותה ראויה ומתאימה בנסיבות העניין ואינה חורגת לחומרה.

עוד טענה המשיבה, כי בימ"ש השלום עשה עם המערער חסד שעה שהפעיל שני מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו, בחופף בינם לבין עצמם.

המשיבה הפנתה לעברו הפלילי וציינה כי המדובר בעבריין שחוזר ומבצע עבירות ופוגע ברכוש הציבור וכי עונשים שהוטלו עליו בעבר לא הרתיעו אותו. דברים אלו מקבלים משנה תוקף נוכח העובדה שהמערער ביצע את העבירות נשוא הערעור כששני מאסרים מותנים מרחפים מעל ראשו.

בית משפט השלום קבע בגזר דינו, ובצדק, כי יש להחמיר בענישתם של השוהים הבלתי חוקיים המבצעים עבירות פליליות ובין השאר עבירות רכוש הפוגעות בתושבים תממים.

כאמור, בית המשפט השלום הנכבד סבר כי מתחם הענישה הראוי בגין העבירות המיוחסות למערער בכתב האישום נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר. בימ"ש השלום לא ראה לקבוע מתחם נפרד לכל עבירה, אלא ראה בהתנהגותו העבריינית של המערער כמכלול אחד וקבע בגינה את מתחם הענישה, כאשר ציין שעבירת התפרצות היא העבירה העיקרית ואילו עבירת השב"ח היא בבחינת נסיבה לחומרה המהווה עבירה בפני עצמה והמשנה את המתחם לחומרה.

בית משפט השלום הפנה למדיניות הענישה שנקבעה בפסיקה בעבירות התפרצות, אך ראוי לציין כי כל מקרה ונסיבותיו ובענייננו אכן לא מדובר בכניסה ראשונה של המערער לתחומי מדינת ישראל, כאשר גם בעבר ביצע עבירות רכוש נלוות לאותה כניסה בלתי חוקית ונידון כבר לעונשי מאסר בפועל ולעונשי מאסר מותנים.

יחד עם זאת, הענישה הכוללת חמורה למרות הרשעותיו הקודמות של המערער ולמרות נסיבות ביצוע העבירות. אין מדובר בעבירת התפרצות המצביעה על תחכום או חבירה של מספר עבריינים. מה גם, כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין יש להתחשב בהתקיימותן של "נסיבות הקשורות בביצוע העבירה" ובענייננו של המערער, הרי מצבו הכלכלי הקשה והעדר יכולתו לקבל היתר עבודה בישראל ובמיוחד לאור העובדה כי אשתו ובנו מתגוררים בישראל; כל אלה, ביחד עם השיקולים לקולה, לא קיבלו ביטוי מספיק בעת גזירת עונשו המצוי קרוב לרף העליון של המתחם שקבע בית משפט השלום.

בהקשר למתחמי הענישה, ראוי להפנות בענייננו לרע"פ 4088/13 **אחמד הדרי נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.6.13), שם דן בימ"ש העליון בעניין מתחם הענישה ההולם בעבירת שב"ח, ללא עבירות נלוות, למטרות פרנסה, וקבע כי:

"קביעת מתחם העונש ההולם היא מלאכתה של הערכאה הדיונית, כפי שעולה מנוסחו של תיקון 113 לחוק העונשין. אשר לשיקולים המנחים את בית המשפט בקביעת מתחם הענישה ההולם, מן הראוי להפנות לסעיף 40ג לחוק העונשין המתייחס, בין היתר, ל"נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", כמפורט בסעיף 40ט. ועוד יש להפנות, לעניין קביעת המתחם, להוראות סעיף 40יב, המקנה לערכאה הדיונית את הסמכות "לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם". כפועל יוצא מהאמור לעיל, לא ניתן, לטעמי, לקבוע אפריורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא יהיה נכון לנסות וללכת בדרך זו, שכן היא חותרת תחת הוראותיו, נוסחו ורוחו של תיקון 113. על-כן, אינני רואה מקום להיענות לבקשת רשות הערעור של המבקש... קביעת המתחם הינה תלויה נסיבות אותן יש לבחון, בכל מקרה ומקרה, ואין לשלול את האפשרות כי ניתן יהיה להסתפק, במקרים המתאימים, גם בעונש מאסר מותנה".

זאת ועוד לעניין עבירות ההתפרצות אומר כי ניתן למצוא פסיקה לכאן ולכאן ואף במקרים מסוימים הוטלו עונשי מאסר

שרוצו בעודות שירות. כך למשל בע"פ (חי') 48422-02-13 **ניסנוב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.7.13), שם הורשע הנאשם ע"פ הודאתו בעבירות של התפרצות למגורים והטיל עליו בימ"ש השלום, בין היתר, 12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם הגיש ערעור לבימ"ש המחוזי חיפה שקיבל את הערעור והעמיד את עונש המאסר בפועל על 6 חודשים שרוצו בדרך של עבודות שירות.

ראו גם רע"פ 4600/12 **יאשייב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.6.12), שם הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות למקום מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והכשלת שוטרים והוטל עליו, בין היתר, 5 חודשי מאסר בפועל. שם ציין שירות המבחן בתסקירו, כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו, וכי קיים סיכון להישנות התנהגות עבריינית מצידו. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם בעל נורמות וערכי התנהגות עבריינים.

בענייננו, אמנם יוחסה למערער גם עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, אך ראוי לציין כי בימ"ש העליון כבר התייחס למדיניות הענישה בכל הנוגע לעבירות הקשורות בכניסתם של שוהים בלתי חוקיים בקובעו כי:

"... נבהיר עם זאת, כי המדיניות אינה מכתובה עונש מאסר - כפי שהילכת ח'טיב פורשה בידי מיקצת בתי-משפט - וכי בתי-המשפט יגזרו עונש על עבריינים בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה. כל מקרה יוכרע בהתאם לנסיבותיו ובהתאם לטעמים ולתכליות של מדיניות הענישה שנקבעה. התביעה הכללית, מצידה, תעשה כמיטבה להציג לפני בתי-המשפט מדיניות אכיפה אחידה, ובתי המשפט יעשו, כמובן, כחוכמתם" - ראו רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, (ניתנה ביום 12.2.06) וראו גם רע"פ 7544/05 שאולוב נ' מדינת ישראל, (ניתנה ביום 26.12.05).

זאת ועוד, ברע"פ **3173/09 פראג'ין נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.09), (להלן - **הלכת פראג'ין**), דן בימ"ש העליון במדיניות הענישה באשר לשהייה בלתי חוקית בקובעו כי:

"בלא נטיעת מסמרות נאמר, כי בהנחה שהמדובר בשהיה שניה בישראל שלא כדין (ועל הראשונה כנמסר אין ממהרים להעמיד ככלל לדין), העונש הראוי הוא עונש מאסר בפועל, למעט במקרים שנסיבותיהם האישיות חריגות, כגון חולי אקוטי במשפחת הנאשם. אין בכך כדי למנוע מן התביעה להעמיד לדין גם על שהיה ראשונה שלא כדין, אך במקרים כאלה, אם אין נלוות אליהם עבירות אחרות, ואין הקשר בטחוני, ככל שהמדובר בשהיה קצרה מאוד בישראל, ניתן להסתפק במאסר על תנאי, תוך החתמת הנאשם על התחייבות כספית שלא לחזור על המעשה, ותוך שילוחו לשטחי הרשות ללא שיהוי. כאמור, בשהייה שניה שלא כדין העונש הראוי הוא מאסר בפועל, לשם הרתעה, ואורכו צריך להיגזר מנסיבות המקרה והנאשם, כך שיחוש שהדבר אינו כדאי ועם זאת, יובאו בחשבון נסיבות המצוקה".

בהמשך נאמר כי:

"דומה כי התקבעה בנושא זה מדיניות מופרזת של ענישה מחמירה בגין עבירות של שהות בלתי חוקית בישראל על פי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, וזאת מבלי שניתן משקל נאות לנסיבות המקרה הספציפי, היינו הסיבה

בגינה נעברה העבירה, מידת הסיכון הממשי לביטחון ישראל הגלומה בביצוע העבירה ונסיבות נוספות. דומה כי במקרה דנן בו אין מחלוקת כי המבקש ביצע את העבירה אך מסיבות של מצוקה כלכלית, כאשר אין לחובתו הרשעות קודמות בעבירות ממין זה וכאשר לא נראה כי מעשיו שיקפו סיכון אמיתי לביטחון המדינה, לא היה מקום להחמיר בעונשו כדי ההחמרה שקבע בית המשפט המחוזי בשם אותה מדיניות ענישה כללית הקיימת לכאורה בעבירות אלו".

נקודת המוצא היא כי עבירות נלוות המבוצעות לצד השהיה הבלתי חוקית, צריכות להשפיע על מתחם העונש ההולם. הדברים עולים במפורש מהלכת פראג'ין שם נקבע כי:

"ברי כי עבירות נלוות יאריכו את תקופת המאסר בהתאם לחומרתן, ולמשל במקרה של זיוף או התחזות אין כל מניעה מתחילה מהטלת מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח, של חודשים ממושכים, וכן מאסר על תנאי וקנס. לגבי עבירות חוזרות ונשנות, ובודאי לגבי מי שמאסר על תנאי תלוי כנגדו, ניתן כמובן להחמיר יותר ולהפעיל את המאסר".

כאמור, בענייננו העבירות הנלוות הינן התפרצות למגורים וגניבה שגם לגביה אמרו בתי המשפט כעולה מהפסיקה שלהלן את דבריהם, שראוי להחילם על עניינו של המערער.

ראוי לנו לקבוע מידות שוות לענישה בעבירות דומות ובנסיבות קרובות של העבירה ושל העבריין בהתאם למצוות המחוקק בתיקון מס' 113 לחוק העונשין, הגם שניתן תמיד לומר שהמקרים אינם דומים.

לטעמי ניתן למצוא פסיקה רבה שדנה במקרים דומים למקרה שבפני, אך הענישה אינה קרובה כלל ועיקר ודי אם אפנה למקרים שלהלן.

ע"פ (חי') 23265-01-11 **טיסקר נגד מ"י** (ניתן ביום 10.2.11), שם הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. בימ"ש השלום הטיל על הנאשם בין היתר 14 חודשי מאסר בפועל. הנאשם הגיש ערעור על חומרת העונש לבימ"ש המחוזי בחיפה שקיבל את הערעור והעמיד את עונש המאסר בפועל על 9 חודשים. אזכיר כי לנאשם זה היו הרשעות קודמות עוד מתקופת היותו קטין בעבירות רכוש שונות.

עפ"ג (מרכז) 6320-08-12 **שמעון אבו נגד מ"י** (ניתן ביום 23.12.12), שם דובר על נאשם שהורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של התפרצות לדירה וגניבה, הסתייעות ברכב לביצוע פשע בצוותא והחזקת סכין שלא כדין. בימ"ש השלום הטיל על הנאשם בין היתר 10 חודשי מאסר בפועל. בימ"ש המחוזי מרכז קיבל את ערעור הנאשם והעמיד את המאסר בפועל על 7 חודשים.

ראו גם ע"פ (חי') 38078-07-12 **מ"י נגד לזרב ואח'** (ניתן ביום 29.11.12), שם הורשעו שלושה נאשמים על פי הודאתם בעבירות של התפרצות בצוותא, גניבה, והחזקת מכשירי פריצה. בימ"ש השלום ערך אבחנה בין הנאשמים וציון

כי לחובת נאשם 1 עבר פלילי עשיר הכולל 8 הרשעות קודמות במספר רב יותר של עבירות אלימות ורכוש ועל כן הטיל בימ"ש השלום על נאשם 1 - 12 חודשי מאסר בפועל ועל נאשמים 2 ו- 3 - 6 חודשים שרוצו בעבודות שירות. בימ"ש המחוזי בחיפה דחה את ערעור המדינה על קולת העונש.

במבט על מכלול הנסיבות שלפנינו ובהתאם לפסיקה שהבאתי, סבורני כי בית משפט השלום החמיר במידה מסוימת בעונשו של המערער כשהטיל על המערער 24 חודשי מאסר בפועל. מתחם הענישה שנקבע על ידי בימ"ש השלום הנכבד אינו עולה בקנה אחד עם הפסיקה שהבאתי לעיל לכן נראה לי כי נפלה שגגה מלפניו כשקבע את מתחם הענישה ובחר להטיל עונש הקרוב לרף העליון של אותו מתחם.

לאור הנסיבות המקלות הקיימות, אשר אף אם משקלן אינו גבוה אין להתעלם מהן, סבור אני כי יש לקבל את הערעור בחלקו ולהקל במקצת בעונשו של המערער.

אשר על כן, אציע לחברי לקבל את הערעור, במובן זה שעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער, יופחת ל- 18 חודשים.

יתר הוראות גזר דינו של בימ"ש השלום יישארו על כנן, כך שסה"כ על המערער לרצות עונש **מאסר בפועל של 30 חודשים** כשמניין העונש יהיה כפי שקבע בימ"ש השלום.

כמאל סעב, שופט

השופטת תמר שרון-נתנאל:

לצערי, לא אוכל להסכים עם עמדת חברי, כבוד השופט סעב.

מדובר בתושב שטחים שנכנס לישראל, שוב ושוב, ומבצע בה עבירות רכו ועבירות אחרות. בענינו, פרץ המערער לדירה בשעת לילה, כשבני הבית ישנים וגנב רכוש, לאחר ששוב נכנס לישראל שלא כדין, זאת- חרף היות שני מאסרים על תנאי תלויים ועומדים נגדו.

בסעיפים 10-17 לגזר הדין, פירט בימ"ש קמא פרט היטב (תוך שהוא מפנה לפסיקה מתאימה), את השיקולים הרלבנטיים למתחם הענישה שנקבע על ידו (בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל), תוך שהוא מביא בחשבון את החומרה אשר בביצוע עבירת התפרצות על ידי מי שנכנס למדינה ללא היתר כדין ואת משנה החומרה של התפרצות לדירה, המבוצעת עת בעלי הבית ישנים בדירתם, על פוטנציאל הפגיעה בגוף הטמון בכך, את נפיצות העבירה של גניבת טלפונים ניידים והיקפה, כמו גם את הנזק הנגרם לבעלים בגין גניבת מכשירים ניידים, הכוללים פרטים אישיים חשובים,

את העובדה שהרכוש הוחזר לא משום רצונו של המערער, אלא משום שהמערער נתפס על ידי המשטרה כאשר הרכוש בידו ואת הפגיעה בערכים עליהם ביקש המחוקק להגן בסעיפי החוק עליהם עבר המערער, על הענישה הקבועה בצידם.

בימ"ש קמא בחר לקבוע מתחם ענישה כולל, לגבי כל העבירות בהן הורשע המערער, בציינו, כי הוא רואה את עבירת התפרצות כעבירה העיקרית ואילו עבירת השב"ח היא בבחינת נסיבה לחומרה המהווה עבירה בפני עצמה המשנה את המתחם לחומרה.

לאור כך סבורה אני, כי יש לדחות את טענת ב"כ המערער, כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בימ"ש קמא אינו ראוי. לטעמי אף נראה, כי הרף התחתון של המתחם, כפי שנקבע על ידי בימ"ש קמא (12 חודשי מאסר בלבד), הינו רף נמוך, בוודאי בהתחשב בכך שהמתחם כולל את כל העבירות בהן הורשע המערער.

לאחר שבימ"ש קמא שקל את הנסיבות הרלבנטיות לגזירת הדין בתוך מתחם העונש שנקבע על ידו, גזר ביהמ"ש על המערער 24 חודשי מאסר בפועל והפעיל, במצטבר, שני מאסרים מותנים, שהיו תלויים ועומדים נגדו, בעת שביצע את העבירות הנדונות בתיק זה. גם בכך אינני רואה עילה להתערב.

למערער עבר פלילי מכביד, החל משנת 1998, בעבירות רבות של כניסה לישראל שלא כחוק, תוך ביצוע עבירות רכוש (התפרצויות לכלי רכב ולדירות, גניבות, החזקת רכוש חשוד כגנוב), התחזות לאחר במטרה להונות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית.

העבירות האחרונות שביצע המערער, ובהן הורשע, הינן משנת 2009 (הרשעה מס' 2), בגין נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה), זאת - לאחר שבשנת 2007 נדון, בגין עבירות דומות (הרשעה מס' 3), ל-18 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה) וכבר בינואר 2013 נתפס ביצוע העבירות דנן.

הנה כי כן, עונשי מאסר שנגזרו על המערער בעבר וכן מאסרים מותנים שהושתו עליו, לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות דומות ואף שני מאסרים על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו, בעת שביצע את העבירות בתיק זה, לא הרתיעו אותו מלשוב ולהיכנס לישראל, שלא כחוק ולבצע עבירות רכוש.

בימ"ש קמא התייחס גם לנסיבות לקולא, לרבות העובדה שלנאשם משפחה בישראל (בת זוג וילד). עם זאת ציין, כי ניתן היה להבין כניסתו של המערער לישראל במטרה לראות את משפחתו, אולם לא כך הוא "כאשר הנאשם ניצל את כניסתו לארץ על מנת לבצע עבירת רכוש חמורה כלפי תושבי המדינה". בימ"ש קמא אף ציין, כי "מרישומו הפלילי של הנאשם עולה כי הוא נכנס לישראל שלא כדין כבר משנת 1998, קרי, זמן רב לפני לידת בנו (כיום כבן 6.5) וגם אז עבר עבירות פליליות רבות וחמורות". בימ"ש קמא הביא בחשבון, לקולא, את הודאת המערער, המלמדת על חרטה וקבלת אחריות, את החיסכון שנחסך בזמנו של ביהמ"ש ואת השפעת עונש המאסר על משפחתו של הנאשם.

לא מצאתי כל פגם בשיקולים אלה ואף לא במשקל שניתן להם על ידי בימ"ש קמא, או בתוצאה הסופית אליה הגיע ביהמ"ש. עונש מאסר בן 24 חודשים בגין העבירות בגין הורשע המערער הינו, לטעמי, עונש ראוי והולם את כלל הנסיבות, לרבות מיהותו של המערער ונתוניו האישיים.

בנוסף, בנסיבות המפורטות לעיל, ראוי היה להפעיל את המאסרים על תנאי, במצטבר, כפי שקבע בימ"ש קמא וכפי שמוקד, ככלל, סעיף 58 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, על פיו: **"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת**

והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות. " בימ"ש קמא מצא מקום לילך לפי הכלל ולהורות על הפעלת המאסרים המותנים בחופף למאסר שגזר על המערער ואינני מוצאת כל פגם בשיקול דעתו. לטעמי, העונש הכולל שנגזר על המערער הינו עונש הולם וראוי.

לפיכך, לז דעתי תישמע, יידחה הערעור.

תמר שרון-נתנאל, שופטת

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

אני מסכים לדברי חברתי, כבוד השופטת תמר שרון - נתנאל, ומנימוקיה אף אני סבור כי מן הדין לדחות את ערעורו של המערער.

עודד גרשון, שופט [אב"ד]

אשר על כן הוחלט, ברוב דעות השופטים עודד גרשון ותמר שרון - נתנאל, לדחות את הערעור.

ניתן היום, א' שבט תשע"ד, 02 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

**תמר שרון-נתנאל,
שופטת**

כמאל סעב, שופט

**עודד גרשון, שופט
[אב"ד]**